

Meditează ...! – Autor necunoscut

„Mai am o mică rugămintă la tine, Karl”, a spus un bătrân cu câteva ore înainte de moartea sa, având ochii îndreptați cu o privire drăgăstoasă spre figura bărbătească a fiului, care stătea lângă el. „Mi-ar ușura mult ultimele ore pe pământ, dacă ai vrea să-mi îndeplinești această rugămintă. Și, cu siguranță, tu nu vei refuza ultima dorință a tatălui tău muribund.”

Profund impresionat, Karl s-a aplecat peste fața palidă a muribundului, i-a strâns mâna cu o apăsare afectuoasă și l-a asigurat că-i va îndeplini orice dorință, numai să-i fie posibil.

Pe când tata mai era sănătos și viguros, Karl își dăduse puțină osteneală să-i îndeplinească dorințele. Dimpotrivă! El preferase să-și organizeze viața după propria plăcere și ca să se dea din calea supărătoarelor avertizări și muștrări părințești, evitase destul de des apropierea tatălui său. În loc de aceasta, el frecventase anturajul unor prieteni ușuratici. Sub călăuzirea lor, el ajunsese departe pe calea păcatului. Acum își dădea seama prea târziu, ce intenții bune avusese tata cu el și cât de tare trebuie să-i fi întristat inima iubitoare prin viața sa ușuratică și prin încăpățânarea sa. La patul morții tatălui său a devenit conștient de toate acestea. În clipa aceasta nu i se părea niciun sacrificiu prea mare, numai de-ar fi prin acesta îndreptat într-o oarecare măsură trecutul și înfrumusețate ultimele clipe pe pământ ale tatălui său!

„Rugămintea mea este”, a spus muribundul, „ca după moartea mea, în primele șase luni să te retragi zilnic pentru o jumătate de oră în camera ta pentru a medita.”

„Pentru a medita?” a întrebat Karl uimit. „Dar la ce?”

„Aceasta”, a răspuns tata, „o las în seama ta.”

Karl era aproape dezamăgit că tatăl său își exprima numai o dorință atât de neimportantă, de ne semnificativă.

„Dacă aceasta este tot ce mai pot să fac pentru tine, tată”, a spus el, dureros impresionat, „atunci fii sigur că aceasta se va petrece punctual. Îți dau cuvântul meu că nu va trece nicio zi fără ca eu să nu-ți îndeplinesc dorința.”

Și ca semn pentru cât de serioasă era pentru el promisiunea, a apăsat mâna fără vlagă a muribundului pe buzele sale.

Mai câteva ore și duhul obosit era intrat în odihna veșnică. Pe pământ, acest om „umblase cu Dumnezeu”; acum era pentru totdeauna sus, la Domnul și Mântuitorul său.

Fiul a îndeplinit fidel ultima dorință a tatălui său. I se permisesse să aleagă la ce voia să mediteze, dar deoarece la început gândurile sale fuseseră cu totul preocupate de pierderea grea care îl lovise, ca și de diferitele îndatoriri care rezultau din moartea tatălui său, abia dacă simțea ca pe ceva deosebit jumătatea de oră zilnică pe care o petrecea în camera sa, meditând.

Dar cu timpul s-au trezit gânduri mai profunde în timpul meditației singuratică. Lumea cu aparența ei, cu activitatea și cu agitația ei se retrăgea, cel puțin pentru acest timp scurt, și în liniștea singurătății apăreau tiptil lucrurile nevăzute. Printre altele, în el s-a iscat gândul că are un suflet nemuritor.

„În afară de Dumnezeu, numai oamenii sunt nemuritori”, și-a zis el. „Ce creatură nobilă trebuie totuși să fie omul! El este chemat să fie de-a pururi, este nepieritor.” Apoi, dintr-odată i-a venit gândul: „Dar nu este și diavolul nemuritor?” A rămas încremenit. Un gând serios s-a adăugat celorlalte. Uitând complet de timp, putea să umble cu orele dus și întors prin camera sa și meditând la ce va fi oare după această viață. În felul acesta, privirea sa a fost abătută de la superficialitatea

timpului, la realitățile veșnice. Raiul și iadul, judecata de apoi de după moarte, dar înainte de toate, partea care va trebui să-i revină personal în veșnicie – acestea erau acum temele introspecției sale meditative. El nu se mai putea închide față de adevărurile care apăreau în fața sufletului său și pe care nu putea să le conteste și poate pentru prima dată în viața sa simțea nevoia să citească din Biblie. El își amintea de cartea în care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor voia Sa și le-a împărtășit gândurile Sale, și, în dorința de a primi lumină și claritate, a început să cerceteze cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a binecuvântat cititul său. El a ajuns în lumina lui Dumnezeu, s-a recunoscut pe sine ca biet păcătos înrobitor, a văzut marea și îngrozitoarea vină pe care el niciodată n-ar fi putut s-o șteargă și în chinul sufletului său a căutat ajutor și salvare în sigurul loc unde este de găsit. El a apucat mâna salvatoare a lui Isus, Mântuitorul păcătoșilor, a înțeles, crezând, că El fusese judecat de Dumnezeu și din cauza sa și a devenit un om fericit.

El a mai trăit mulți ani în credința îmbucurătoare în Dumnezeul care „îl atrăsese la Sine cu îndurare” [Ieremia 31.3], ca și în credința în Fiul Său, Isus Hristos, care îl iubise și pe el și „S-a dat pe Sine Însuși” și pentru el. De atunci înainte era bucuria lui să laude prin cuvânt și faptă harul care îl condusese de la întuneric la lumină și îl mântuise pentru toată veșnicia și îl făcuse fericit.

Dar ce era aceea care a pricinuit acest eveniment fericit sau măcar a dat impulsul pentru acesta? Era obișnuința simplă, conform dorinței tatălui său muribund, de a petrece zilnic o scurtă jumătate de oră în meditație liniștită.

Nimic nu acționează așa de distructiv împotriva puterii lui satan, ca o reculegere adevărată, profundă. Aceasta o știe foarte bine vechiul șarpe și de aceea își îndreaptă abil mutările de șah într-acolo. Cu siguranță că lui satan îi este bine cunoscut că este scris: „Cei răi se vor întoarce în Locuința morților, toate națiunile care-L uită pe Dumnezeu” [Psalmul 9.17]. De aceea caută el să țină Biblia departe de oameni și nu se dă în lături de la niciun efort să-i facă să-L „uite pe Dumnezeu”. El este foarte inventiv în modalitățile de a ajunge la această țintă. El născocoște mereu feluri noi de distracții, care orbesc mintea oamenilor, care îi fac să trăiască în vârtej și să evite pe cât posibil orice meditare serioasă.

„Vrem să avem distracția noastră!” sună pretenția multora dintre acești oameni necugetați și, niciodată satisfăcuți, niciodată sătui, gonesc de la o schimbare la alta, așa cum ispititorul sufletelor știe să le ofere mereu mai frumoase și mai ispititoare. De bunăvoie sorb băutura amețitoare a minciunii, pe care satan le-o întinde, ca să alunge toate gândurile serioase și să-i facă să irosească fără folos timpul prețios dăruit lor, în vederea pregătirii lor pentru veșnicie. Altoră, satan le insuflă dorința după comorile acestei lumi; și în zelul fără odihnă de a deveni bogați, de a realiza ceva în lumea aceasta, ei uită ce este în joc. Căci ce le folosește „să câștige toată lumea, dar să-și piardă sufletul”? Pe alții, iarăși, „mincinosul de la început” îi incită să-și facă un nume în lumea aceasta și din dorința de a deveni mari în fața oamenilor, ei omit și neglijează orice altceva. Doar îi este totuna lui satan ce gândesc oamenii, numai „să-L uite pe Dumnezeu”. Milioane de oameni ajung astfel în capcanele sale. Ei se străduiesc să înainteze în viața aceasta, fără odihnă, spre țeluri tot mai înalte, dar la lucrul cel mai important, la partea lor din lumea viitoare, nu se gândesc. Și astfel trec dincolo, în veșnicie, înainte să fi găsit timp să se oprească măcar o dată și să se întrebe: „Unde voi petrece veșnicia? Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Ah, din curată nechibzuință și pură indiferență se pierd, fără îndoială, mai multe suflete decât din oricare alte motive.

„Numai să nu te oprești! Exploatează ocaziile! Afacerea și distracția, acestea reprezintă întregul sens al vieții!”, așa caută satan să ademenească sufletele. „Luați aminte la căile voastre!” [Hagai 1.5.] „Ocupă-te cu acestea!” [1 Timotei 4.15.], îndeamnă glasul lui Dumnezeu și le strigă, deplângând, oamenilor necugetați și nepăsători: „O, dacă ați fi înțelepți, ca să înțelegeți aceasta, să vă gândiți la sfârșitul vostru!”

Scumpe cititor! Iarăși a început un nou an. Cel care a trecut a fost bogat în evenimente groaznice, plin de dezamăgiri și speranțe neîmplinite – toate sunt motive suficiente ca să determine un om chibzuit, să nu aibă încredere în ce este vremelnic, nestatornic, și să mediteze serios la ce are o durată veșnică. Lasă aceste puține cuvinte să vorbească inimii și conștiinței tale! Ai de ales între două puteri: puterea luminii și puterea întunericului, între două glasuri: glasul lui Dumnezeu și glasul lui satan. De care dintre aceste două glasuri vei asculta? Unul vine din cer, din inima Aceluia care este dragoste și dorește binele tău veșnic. Celălalt provine din abis și izvorăște din viclenia și dușmănia celui care caută nenorocirea ta. Un glas te cheamă la adevărata fericire și la mântuirea veșnică, celălalt te cheamă la plăcere înșelătoare și, în realitate, la nenorocire, mizerie și pierzare.

Vrei să fii înțelept și să meditezi la sfârșitul tău? Și în acest caz, permite-mi un sfat și urmează solicitarea aceluia tată muribund către fiul său! Caută să te retragi în fiecare zi, chiar dacă ar fi numai pentru câteva clipe, din neliniștea și din agitația vieții de zi cu zi, ca să meditezi asupra lucrurilor care sunt „durabile”, care vor dăinui veșnic, atunci când aceste lucruri vremelnice, cu tot ce acum pare așa de real, vor fi de mult trecute și pierite. Acordă atenție cuvântului bun, care te cheamă la chibzuință și astfel la hotărâre, ca să nu te afli odată printre cei care „s-au înșelat singuri în sufletele lor” și au pierdut prosteste cerul din nechibzuință.

Titlul original: „Bedenke ...!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*